

Kara Kaplıklı Zamana

— unal--yigit · 09 Haziran 2010

ilk sözcüğümüzü ağlamak
ve bıçaklarıyla geldi kan değirmenleri
öğütüldük...
ne varsa yarınlarımıza sunulmuş ve sunulacak olan
Tanrıya müthiş bir ihanetle çalındı bahçemizden
yüzümüze bu sahte seviyi astığımız günden bu yana
ne yana baksak ahmak bir Güneş
yüzümüz ise Nobel ödüllü bir yalancı
Cennete giden çocuklar olabilirdik aslında
yirminci asırda Hiroşima'da ölebilsaydık
Cennete giden çocuklar olabilirdik aslında
yirmibirinci asırda Filistin'de ölebilsaydık
adil bir Kral da olabilirdik aslında
Cennete giden çocukları öldürmemiş olsaydık
Şimdi sadece ortasındayız sözcüklerimizin
birden kesmeyeceğiz elbet bastığımız dalı
şimdilerde tanklar gözlerini kaybediyor
sokakta sapanlı, eli taşlı çocuklar yeni beliriyor

askerler,

askerler tıklar tıklar işleyen makinelere yeni yeni dönüyor

şimdi sadece ortasındayız sözcüklerimizin

birazdan yeşil başlı bir ejderha gibi

alevler saçacağız kentlere

birazdan ırzını teslim edecek onurumuz

dün de düştü yağmurlar

niye yağar ki hak edilmeyen bir ekmek gibi

bir zamanlar sofraya dediğimiz toprağımıza

bir zamanlar kutsal dediğimiz yağmurlar

koşarak taşınan bir bayrak

hangimizin kanını taşıyor bir bilseniz diyorum

bilseniz kanınız çekilirdi damarlarınızdan

akla ne sevgili düşer ne de akşamın hazin efkârı

ve bu şiirin son sözcüklerini

esmer, sarı, kızıl, ak benizli çocuklara emanet ediyorum

koklayın kızıl bir başak gibi

değiştirin bu çarkları

yeni diller keşfedin güneşten

ateşı bulmayın çocuklar, barutu, tekerleği, demiri...

esmer, sarı, kızıl, ak benizli

yarın doğacak, yarın ölecekmiş gibi bakan çocuklar;

sizindir cennet

çalabildiğimiz kadar çaldık ellerinizden...

Ünal YİĞİT 26.03.2010